

και χάρη στην αρχή της «λαϊκότητας», το θρίαμβο της Λογικής και τον εξοβελισμό του Χριστιανισμού στη σφαίρα των «ταμπού», στο χώρο των αυστηρά προσωπικών δεδομένων, για τα οποία δεν επιτρέπεται να μιλά κανείς δημόσια, εισήλθε στην κοινωνική και πολιτική ζωή η δημοκρατία, εκφρασμένη με το σύνθημα «ισότητα, αδελφότητα, δικαιοσύνη».

Κανείς, φυσικά, δεν μπορεί να αντείπει ότι οι τρεις αυτές λέξεις συνοψίζουν το διαρκές αίτημα για μια κοινωνία ειρήνης, συνοχής, συνεργασίας και δημιουργίας, για μια κοινωνία, στην οποία η ζωή θα είναι αξιοβίωτη, όπου η ανισότητα, το μίσος και η αδικία θ' αποτελούν εξαιρέσεις δαχτυλοδειχτούμενες...

Αλλά, πολλοί μπορούν να προσθέσουν ότι στην περίπτωση αυτή βρισκόμαστε ενώπιον μιας πρωτοφανούς «κλοπής πνευματικής ιδιοκτησίας» ...

Αιώνες πριν το σύνθημα αυτό συνεγείρει και εξεγείρει τον πληθυσμό του Παρισιού και, στη συνέχεια, τους λαούς της Ευρώπης και όχι μόνο, τα τέσσερα μικρά βιβλία, που ονομάζουμε Ευαγγέλια, πρόβαλαν και προβάλλουν, τη μοναδική και ανεπανάληπτη διδασκαλία ισότητας και σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, θεμελίωσαν και θεμελιώνουν, πέρα από κάθε τεχνητό διαχωρισμό την απόλυτη ισότητα των ανθρώπων, στηριγμένη σε μια απλή και σαφή διαπίστωση: Όλοι οι άνθρωποι είμαστε αδέρφια, μια και έχουμε τον ίδιο γεννήτορα, Αυτόν, πού ο Ιησούς μας δίδαξε να Τον λέμε Αραμαϊκά «Αββά», στην καθομιλούμενη «πατέρα»!

Κατά συνέπεια, όλοι οι άνθρωποι είναι τελείως ίσοι μεταξύ τους, στην αξιοπρέπεια και στα δικαιώματα. Γι' αυτό και οι Χριστιανοί προτρέπονται και επιδιώκουν να ονομάζονται αδελφοί, γιατί έτσι πραγματικά αισθάνονται, παιδιά ενός κοινού Πατέρα...

Μία προσευχή μας δίδαξε ο Χριστός! Το πασίγνωστο «Πάτερ ημών...», Πατέρα μας... Αυτές οι δύο λέξεις, και κυρίως η κτητική αντωνυμία «μας» και όχι «μου», κρύβουν το ριζοσπαστικότερο και επαναστατικότερο μήνυμα του αληθινού και γνήσιου ανθρωπισμού.

Η επίκληση «Πατέρα μας» σπάζει τα δεσμά της ατομικότητας του εγώ, μας βγάζει από το κουκούλι του εγωισμού και μας οδηγεί στο φωτεινό κόσμο του «εμείς», όπου ο διπλανός μου δεν είναι η κόλασή μου, αλλά ο αδελφός μου, όπου ο φόβος και η καχυποψία αντικαθίστανται από την αγάπη, το ενδιαφέρον και το σεβασμό...

Σ' αυτό ακριβώς το «μας» συντρίβεται κάθε έννοια εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κάθε υπόνοια φυλετικής διάκρισης. Η βιβλική παράδοση, ο, για πολλούς, «μύθος» για τον κοινό πατέρα και δημιουργό και για το γενάρχη της ανθρωπότητας καί κοσμοπάτορα Αδάμ, υπεράσπισε και θωρακίζει τον άνθρωπο από την επικίνδυνη τρέλλα του ρατσισμού και ανήγαγε τον Αδάμ σε σύμβολο ισότητας όλων των ανθρώπων.

Και είναι γεγονός ότι σε κάθε σύστημα σκέψης, που απομακρύνεται από τη Χριστιανική παράδοση του κοινού Πατέρα όλων των ανθρώπων, ενεδρεύει ο

κίνδυνος της ανισότητας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας.

Ο Βολταίρος, για παράδειγμα, αφού μέσα από τα σαλόνια των ηγεμόνων «συνέτριψε» τη Βίβλο, ως μη συνάδουσα με τη Λογική, έγινε υπέρμαχος των φυλετικών διακρίσεων σε τέτοιο βαθμό, ώστε στο περίφημο «Φιλοσοφικό Λεξικό» του να υποστηρίζει ότι οι νέγροι είναι «σκλάβοι της φύσης τους»!...

Όλες οι φρικαλεότητες, που στιγματίσαν το «θρίαμβο» της Λογικής επί του Ευαγγελίου, από τον αποικισμό μέχρι τα κρεματόρια του τρίτου Ράιχ και τα Γκουλάγκ, όλες οι ανισότητες, που μαστίζουν και διαβρώνουν τις σύγχρονες κοινωνίες, τροφοδοτήθηκαν και τροφοδοτούνται από όσους αρνήθηκαν και αρνούνται τον κοινό Πατέρα! Και όχι μόνο...

Τροφοδοτούνται και ενισχύονται και από κείνους, που ξεκινούν τη μέρα τους λέγοντας «Πατέρα μας», αλλά ζουν σαν να είναι ορφανοί!....

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄